

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ANTI KILLER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

โลก ฆ่า มือ ฆาต

殺手世界

孤泣 Gu Qi ฝัน
scimmietta แปล

1

ENTER

คัดลองอ่าน

ANTI KILLER

殺手世界

殺手世界

โลกนักฆ่า 01 : Anti Killer

孤泣 Gu Qi เขียน scimmietta แปล

《殺手世界 01 Anti Killer》孤泣 (Gu Qi) 著

Copyright © Feel Co., Ltd. (青馬文化事業出版有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2292-4

ภาพประกอบปก leungchopan / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บู๊คส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 199 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ในความคุ้นเคยของเรา พูดถึงหนังสือชั้นเอเชียต้องนึกถึงประเทศฮ่องกง ทั้งผู้คนและสถานที่ ตึกงามบ้านช่อง ถนนหนทาง มั่นชั่งเหมาะเจาะกับการไต่ถึงกันอย่างบอกไม่ถูก และเมื่อเป็นหนังสือนิยายเอเชียเมดิเตอร์เรเนียนฮ่องกง ก็มั่นใจได้เลยว่าต้องมันส์เหมือนดูหนังแน่นอน

ซีรีส์ 'โลกนักฆ่า' ในมือทุกท่านตอนนี้คืออีกหนึ่งความมั่นใจและภูมิใจเสนอของเอ็นเธอร์ปรีส์ แม้ว่าเรื่องราวเกี่ยวกับนักฆ่าไม่ใช่พล็อตแปลกใหม่อะไรนัก แต่เราขอบอกเลยว่าซีรีส์นี้จะพาทุกท่านเปิดสู่โลกใบใหม่แห่งวงการนักฆ่าได้อย่างแท้จริง เป็นโลกที่ฮาเรื่อนเกลื่อนเกรียน แต่ก็เท่สุดลึ้มทึมประตูปะทุไปพร้อมกัน

เล่มแรกเปิดประเดิมซีรีส์ก็มีกฏนักฆ่าบัญญัติไว้มากถึงสิบกว่าข้อ อ๊ะๆ ไม่ได้ให้เอาไปปฏิบัติตาม เพียงอ่านเพื่อฟังระวังและสังเกตสังกาคนรอบตัวไว้ก็พอ สำคัญที่สุดคือกฏข้อแรก 'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้' เมื่อรู้อย่างนี้ ก็เท่ากับคุณเริ่มเข้าสู่โลกของพวกเขาแล้วละ ถ้าอยากรู้กฏข้ออื่นๆ และรู้จักโลกใบนี้ให้มากขึ้น ก็เชิญพลิกหน้ากระดาษต่อไปได้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

孤泣 Gu Qi หรือกุชี แปลตามตัวอักษรหมายถึงร้องไห้ลำพัง

ชอบจินตนาการและชอบขีดเขียน

สนุกกับการออกหักแต่ก็ไม่อยากสูญเสีย

กลัวความโดดเดี่ยวแต่ก็ชอบอยู่คนเดียว

เรื่องความรัก เข้าใจอยู่ว่าหากไม่รู้จักตัดใจก็จะทำให้ใจไม่เป็นสุข

กระวนกระวาย จึงกำลังพยายามศึกษาวิธีการอยู่

เรื่องการใช้ชีวิต เข้าใจดีว่าการทำสงครามเพื่อสร้างสันติภาพนั้น
ไม่ถูกต้อง แต่ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้อยู่ดี จึงจะใช้ตัวอักษรและ
ถ้อยความแทรกซึมเข้าไปในโลกของพวกเขาคุณและพวกเรา ใช้เวลาทั้งชีวิตนี้
สร้างโลกอีกใบหนึ่งขึ้นมา

ยินดีต้อนรับสู่โลกของกุชี

FB Page : lwoavie1

Official Website : www.lwoavie.com

จากใจนักแปล

จะบอกว่า ณ ขณะที่นั่งพิมพ์จากใจนักแปลของหนังสือเล่มนี้ซึ่งเป็นเล่มแรกของชุด คนแปลอยู่ในช่วงแปลเล่มที่สามค่ะ...คือก่อนหน้านี้ตอนส่งงานเล่มแรกลืมนำจากใจนักแปลไปด้วยใจจะทุกท่าน...แปลไปเรื่อยจนเค้าจะออกเล่มแรกอยู่แล้วเลยจิกมา เป็นการเขียนย้อนหลังนั่นเอง

และที่บอกว่ากำลังแปลเล่มสาม หากจะพูดให้เจาะจงกว่านั้นก็คือวันนี้เป็นเดดไลน์ส่งเล่มสามค่ะ!!!

โอ้วข้ากำลังถูกเพลิงกาฬแห่งเดดไลน์แผดผลาญจนร้อนรุ่มสุดจะทนทน
นักแปลถูกเผา! นักแปลถูกเผา!

บ.ก. จะเอาไม้เสียบ! บ.ก. จะเอาไม้เสียบ!

เสียบ *ตื๊ด* ซ้ายยยย เสียบ *ตื๊ด* ขวาวาว

ร้อนนนจริงๆ...ร้อนจริงๆ...ร้อนจริงๆ

นี่แหละค่ะ ข้อความจากใจนักแปลของแท้ ณ นาที่นี้...โอ้ว! ร้อน!

scimmietta

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทนำ

(1)

กฎตีกานักฆ่า

'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

ดูขัดแย้งหรือ?

ไม่แน่ว่าคุณอาจจะดูหนังมากเกินไป ภาพลักษณ์ของนักฆ่าฝังลึกลงในใจของผู้คน แต่ความจริงทุกคนน่าจะโดนหลอกกันหมดผมในอดีตก็ด้วย

ถ้านักฆ่าดูเหมือนนักฆ่าก็ได้ตายไวกันพอดี

ไม่เชื่อ? อ่านต่อไปแล้วคุณก็จะเข้าใจ

...

..

.

เดิมที่ผมเป็นคนงานตัดเหล็ก แล้วต่อมาผมก็กลายเป็นนักฆ่าอาชีพ
วันนั้นผมเห็นประกาศรับสมัครงานในเว็บไซต์หางานแห่งหนึ่ง
ตำแหน่งที่รับคือพนักงานคีย์ข้อมูลของบริษัทไอที ไม่กำหนด
คุณสมบัติในการรับเข้าทำงาน ไม่จำกัดอายุ แต่เงินเดือนกลับสูงถึง
สองหมื่นห้าพันดอลลาร์ฮ่องกง แม่เจ้าโวย ก็อีกรอบเดียวกับ
พวกประกาศรับสมัครเจ้าหน้าที่ธุรการหญิงที่กำหนดว่าผู้สมัครต้อง
หน้าตาสวยหวาน รูปร่างอวบอ้อม เงินเดือนสามหมื่นเหรียญนั่นแหละครับ...
โกหกทั้งเพ

ตอนนั้นผมคิดว่าหรือจะให้ไปเป็นชายขายบริการ? ประกาศ
รับสมัครงานของโฮสต์คลับ? หรือให้บริการพวกชายรักร่วมเพศ? พอนึกว่า
ต้องใช้ปากทำอย่างว่าให้ผู้ชาย ผมก็รู้สึกเย็นเยือกในหัวใจ ความจริง

ผมยอมรับพวกกรักร่วมเพศได้สบายมากเลยนะครับ ถ้าเป็นรักแท้ละก็
ไม่มีแบ่งแยกเพศอยู่แล้ว ยิ่งกว่านั้นเพื่อนสนิทใกล้ตัวผมก็เป็นเกย์
เหมือนกัน แต่ว่าผมไม่ได้เป็น

สุดท้ายผมก็โทรไปที่เบอร์ติดต่อในโฆษณารับสมัครงาน

ทำไมนะหรือ

สองคำ

'เป็นหนี้'

ความจนแบ่งเป็นสองชนิด ชนิดแรกคือความเป็นอยู่ลำบาก
แสนเข็ญ รายได้แต่ละเดือนแค่พออยู่ให้เอาชีวิตรอดได้ คิดจะฆ่าตัวตาย
ก็ไม่มีความกล้าไปทำตาม อีกชนิดคือรายได้ไม่พอ มีเป้าหมายในชีวิต
เลี้ยงชีพก็มือเติบ มีรสนิยมในการใช้ชีวิต แต่ดัน 'เป็นหนี้มหาศาล'
ติดหนี้บัตรเครดิตไม่รู้จบ แล้วยังมีหนี้บริษัทไฟแนนซ์และอื่นๆ
จนจนชนิดที่สองนี้แหละที่ 'จน' ของแท้ และผมก็เป็นคนชนิดหลัง

ทำงานเป็นคนงานดัดเหล็กก็รายได้ไม่พอ น่าเสียดายที่ไม่ได้
มีงานเข้ามาบ่อยๆ แล้วผมก็ชอบพนัน เงินที่หมดไปบนโต๊ะพนัน
เยอะกว่าเงินที่ตราครุฑหามาได้มากมายนัก

คุณอาจจะอยากถามผมว่าเป็นคนงานดัดเหล็ก แล้วจะไปสมัคร
เป็นคนคีย์ข้อมูลในบริษัทไอทีเนี่ยละ สมองผมมีปัญหาหรือเปล่า

แม่งเอ๊ย คนที่สมองมีปัญหาอาจจะเป็นคนนั้นแหละ คุณรู้ไหมว่า
มีคนขับแท็กซี่ตั้งกี่คนที่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการเงินแถมยังเคย
เขียนหนังสือด้านการเงินด้วย แล้วมีอาแปะแก่ๆ ที่นั่งเล่นหมากรุก
อย่างเปื้อๆ อยู่ในสวนสาธารณะตั้งกี่คนที่ความจริงเป็นนักจิตวิทยา
เก๊เสียอายุ

คุณอย่าดูกันที่ภายนอกสิครับ

ผมนะมั่นใจสุดๆ ว่าตัวเองพิมพ์เร็วมากทั้งภาษาจีนและอังกฤษ
เมื่อก่อนผมเรียนด้านคอมพิวเตอร์ เขียนโปรแกรมก็ได้ ทำเว็บไซต์ก็เป็น
งานดัดเหล็กเป็นแฉ่งงานที่ทำเพื่อหาเลี้ยงชีพ หรือก็คือเพื่อให้อยู่รอด
เท่านั้นเอง สมัยนี้คนในเมืองตั้งเยอะแยะที่ทำงานที่ไม่ชอบเพื่อหาเลี้ยงชีพ
จนเหมือนว่าชาวเมืองจะคุ้นเคยกับการใช้ชีวิตแบบนี้ไปแล้ว หน้าที่
ยังมีคำว่า 'เพื่อหาเลี้ยงตัวนะ' เป็นคำพูดติดปากที่ใช้เป็นข้ออ้าง
ปลอบใจตัวเองด้วย

วันนั้นผมไปที่ห้องหนึ่งในอาคารอุตสาหกรรมกุ่มถ่งเพื่อพบกับ
ชายวัยกลางคนที่แต่งตัวมอซอ หนวดเคราเต็มหน้า ในเวลาต่อมา
เขากลายเป็นเพื่อนร่วมงานเพียงคนเดียวของผม

กวาดตามองไปทั่วห้องก็เหมือนที่פקทั่วไป มีห้องรับแขก
ห้องนอน ห้องน้ำ และห้องครัว สิ่งต่างออกไปก็คือในห้องรับแขก
มีจอคอมพิวเตอร์ขนาดเล็กบ้างใหญ่บ้างอยู่สิบกว่าจอ ต่อมาผมถึงได้รู้ว่า
เขาไม่ได้ก้าวออกจากห้องนี้มาสัปดาห์แล้ว

เขาเดินไปที่โต๊ะทำงานชั้นสนิมตัวหนึ่งแล้วเชิญให้ผมนั่ง ผมมอง
สีหน้าเขา แววตาซีบะซี้บ ตอนนั้นผมคิดในใจว่า *หมอนี่ติดยาสินะ*

"หลิวเจ้อเทียน ลูกคนเดียว คนงานดัดเหล็ก สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซ็นต์
น้ำหนักเจ็ดสิบแปดกิโล เรียนชั้นมัธยมที่โรงเรียนมัธยมจงเต๋อ พอจบ
ก็สมัครเข้าคณะด้านคอมพิวเตอร์ เคยมีแฟนอยู่สามครั้งโดนนอกใจ
ทั้งสามครั้ง ติดหนี้บริษัทบราเธอร์สไฟแนนซ์อยู่สามแสนสองหมื่น
สองพันสี่ร้อยห้าสิบสองเหรียญ ในบัญชีส่วนตัวมีเงินอยู่ห้าพันสามร้อย
หกสิบสี่จุดแปด..."

"เดียวว..." ผมถามอย่างหนาวจับขั้วหัวใจ "นายรู้ข้อมูลของฉิน
เยอะขนาดนี้ได้ไงเนี่ย"

เขายักไหล่แล้วเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ว่า "แค่มีเบอร์โทร
ฉันก็รู้ชีวิตทั้งหมดของนายได้"

ตอนนั้นผมพูดอะไรไม่ออกพลาบแอบคิดในใจว่านี่มันบริษัทไอที
อะไรกัน แต่ขณะที่ยังไม่หายตกใจเขาก็ถามคำถามที่ผมคาดไม่ถึง
แม้แต่บัดเดียวออกมา

"นายเคยฆ่าคนมั้ย"

ไอ้ประสาทเหี้ย! เขากำลังพูดอะไรอยู่

"คืนนี้สามทุ่มครั้งที่จิมซาจุ่ย ฆ่าคนคนหนึ่งแล้วหนีสามแสน
สองหมื่นสองพันสี่ร้อยห้าสิบสองเหรียญที่มีกับบราเธอร์สไฟแนนซ์
จะกลายเป็นศูนย์" เขาอ้าปากหา

เหงื่อเย็นๆ ของผมไหลลงมาตามขมับ ผมกะแล้วเชื่อว่า
ต้องไม่ใช่รับสมัครพนักงานคือข้อมูลอะไรนั่นแหละ แต่ก็น่าเหลือเชื่อ
ยิ่งกว่าการเป็นชายขายบริการที่คิดไว้เสียอีก

"วางใจเถอะ ปลอดภัยแน่นอน ทุกอย่างเตรียมไว้พร้อมหมดแล้ว
ไม่มีอันตรายอะไรเลย พาร์ตเนอร์คนก่อนของฉันตายไปแล้วเลยจะหา
คนใหม่มาแทน" เขาเอ่ยต่ออย่างไม่อึ้งขังขอบว่า "ร่วมงานกับฉันเถอะ
วันหน้านายจะรักงานนี้"

ผมรีบไปพักใหญ่ จากนั้นก็เอ่ยออกมาสองคำว่า "ทำยังไง"

คุณอาจจะรู้สึกที่ผมบ้าไปแล้ว ตอนนั้นก็กลับมาหวนคิดดูผมก็รู้สึกว่
ตอนนั้นตัวเองบ้าไปแล้วเหมือนกันครับ ในใจคิดแต่ว่าค่าแรงสามแสนสอง
ข้างเย้ายวนเหลือเกิน

"เจสิบแปด"

"เจสิบแปด?"

เขาชี้ไปยังจอที่ใหญ่ที่สุดด้านหลัง เป็นแผนผังขายตัวที่นั่งของ

เว็บไซต์โรงภาพยนตร์ จากนั้นก็หยิบปืนติดที่เก็บเสียงกระบอกหนึ่ง
ออกมาจากลิ้นชักโต๊ะทำงาน แล้วก็ยังมีตัวหนังที่พับจนดูเหมือน
เศษกระดาษอีกใบ

ผมหยิบตัวหนังมาดู

ยูเอ ไสแควร์ ไอแมกซ์ ที่นั่งเจลิบเจ็ด

ภาพยนตร์เรื่อง...ยอดปรมาจารย์ยิปมัน

'อย่าดูแคลนคนแต่งตัวขอมซ่อ
ยิ่งกว่านั้นอย่าดูแคลนคนที่บาดแผลทั่วร่าง
เพราะสิ่งที่พวกเขาประสบมาเจ็บจริงกว่าใครๆ'

(2)

"เคยใช้ปืนหรือเปล่า"

"ฉันจะไปเคยใช้ปืนได้ยังไงเล่า!"

"ฉันจะสอนให้ ไม่ยากหรอก ปลดเซฟ จากนั้นก็เหวี่ยงโก" เขา
ใช้นิ้วของตัวเองต่างปืนจ่อไว้ได้คาง "จำไว้นะ ยิ่งจากใต้คางขึ้นบน
เหมือนท่าของฉันทอนนี่ บัง! กระสุนทะลุจากใต้ขากรรไกรล่าง
ที่ไม่มีกระดูกกันผ่านกะโหลกไปฝังอยู่ในเพดาน แบบนี้จะได้ไม่ถูกค้นพบ
ฉันหมายถึงไม่โดนพบทันทีนะนะ นั่นถึงจะเป็นประเด็นสำคัญ"

เขาสาธยายต่อไปว่าปืนใช้แรงดันที่ปอนด์ กฎการเคลื่อนที่ทั้งสามข้อ
ของนิวตัน สูตรฟิสิกส์อะไรทำนองแรงโน้มถ่วงเท่ากับมวลคูณความเร่ง
เทือกๆ นั้น ต้องการให้ผมเข้าใจให้ได้ว่ากระสุนจะฝังเข้าเพดาน ทั้งยัง
บอกว่ารอจนหนังถึงกลางๆ เรื่องแล้วค่อยลงมือจะดีที่สุด บอกว่า

ฉากที่อาจารย์กงเอ๋อร์ประลองกับยิปมันเสียงค่อนข้างกระหึ่ม เสียงปืนจะถูกกลบ

นอกจากนี้เนื่องจากหนังใกล้ลาโรงแล้ว ผู้ชมจะไม่เยอะเท่าไร เขาซื้อที่นั่งแถวเจและเคซึ่งอยู่ข้างหลัง* ไว้หมดแล้วทั้งแถว เท่ากับว่าบริเวณรอบที่นั่งเจสิบแปดไม่มีคนอื่น มีแค่ผมที่มีตัวเจสิบเจ็ดอยู่ในมือ และต่อให้กระสุนไม่ฝังเข้าพาดานร่วงลงมาก็ไม่มีใครสังเกตเห็น

เขายังบอกว่าเลือดที่สาดกระเซ็นสีทึบก็จะมีใครสังเกตเห็นเช่นกัน

เขาบอกว่าฆ่าคนไม่ใช่เหยียบมดตาย ต้องเตรียมการให้พร้อม ผมถามว่าเขารู้ได้ยังไงว่าเจสิบแปดคือคนที่ต้องฆ่า เขายิ้มเจื่อนๆ ก่อนเอ่ยว่า "ฉันบอกแล้วไงว่าเตรียมการไว้พร้อมหมดแล้ว"

ก่อนลงมือฆ่าคน เขาจะตามสืบร่องรอยและข้อมูลทั้งหมด รวมถึงความชอบและความเคยชินของเป้าหมาย วางแผนการฆ่าอย่างละเอียดถี่ถ้วน ไม่ได้ง่าย ๆ เหมือนในหนังที่ 'นี่ก็จะฆ่าก็ฆ่า' หรือจนะครับ ซึ่งประจวบเหมาะที่เป้าหมายในครั้งนี้เป็นคอบหนัง แถมยังชอบไปดูหนังคนเดียวด้วย

หลังจากสังหารเป้าหมายเสร็จผมก็ไปได้เลย แล้วเขาจะติดต่อผมเองในเวลาอันสั้น ซ้ำยังพูดติดตลกว่าถ้าหนังสนุก คุณจบแล้วค่อยไป ก็ยังไม่สาย

ผมสับสนงุนงงไปหมด มีข้อสงสัยหลายอย่างที่บรรยายไม่ถูก และไม่รู้วาคืออะไร สุดท้ายผมก็ถามสิ่งที่ไม่เหมือนจะไม่เกี่ยวข้องเลยออกมา "เขาเพิ่งดูหนังเรื่องนี้ครั้งแรกหรือ"

เขามองผมอย่างงงๆ "ใช่ ข้อมูลบอกว่า เป็นครั้งแรก"

* โรงภาพยนตร์ในฮ่องกงจะเรียงแถวที่นั่งโดยให้แถวเออยู่ด้านหน้าใกล้กับจอภาพยนตร์ที่สุด ตรงกันข้ามกับประเทศไทยที่ให้แถวเออยู่ด้านหลัง

ผมพยักหน้าแล้วหยิบปืนพกขึ้นมา เขามาก เขากว่าที่ผมนึกภาพไว้
เยอะเลย

"คุณหลิวเจ้อเทียน กู๊ตลัค"

เวลาสามทุ่มยี่สิบนาที

ณ โรงภาพยนตร์ยูเอ ไอส์แควร์ 'ไอแมกซ์' ย่านจิมซาจุย

ผมนั่งรอเข้าโรงอยู่ด้านนอก ไม่เคยมาดูหนังแล้วตื่นเต้นขนาดนี้
มาก่อนเลย ผมเหลียวซ้ายแลขวาลองมองหา 'เป้าหมาย' น่าเสียดาย
ที่ผมไม่รู้เลยว่าใครจะมานั่งตำแหน่งเจสิบแปด

สามทุ่มครึ่งผู้ชมเข้าโรง คนไม่มาก ผมล้วงตัวหนังจากกระเป๋ากางเกง
ด้านหลัง มือสั่นเล็กน้อย คนเก็บตั๋วเหลือบมองผมแวบหนึ่ง แน่نونว่า
ผู้ที่เขาเห็นคือผมในสภาพสวมแว่นตากกรอบดำ ติดหนวดเครา และ
สวมหมวกแก๊ป

ใช่ครับ ชายกลางคนหนวดเคราเพิ่มนั่นเป็นคนเตรียมพร้อมประกอบ
ให้ผม

หลังจากเข้ามาในโรงผมก็ไม่กล้ามองซ้ายมองขวา ร้อนตัว
เฝ้าแต่กลัวว่าความจะแตกอยู่ตลอดเวลา ผมรีบไปนั่งที่เก้าอี้เจสิบเจ็ด
ส่วนเก้าอี้เจสิบแปดยังว่างอยู่

เขายังไม่เข้ามาในโรงหรือ

ขณะที่รอหนังเริ่มผมก็นึกทบทวนถึงบทสนทนาระหว่างผมกับ
ชายคนนั้น ความจริงก่อนหน้านี้ตอนถามว่า 'เขาเพิ่งดูหนังเรื่องนี้
ครั้งแรกหรือ' เป็นคำถามที่สำคัญมากสำหรับผม

ทำไมนะหรือ

ครับ ถ้าเขาเป็น 'คองหนิง' ไหงถึงได้รอกจนหนังจะลาโรงอยู่แล้ว
เพิ่งมาดู 'ยอดปรมาจารย์ยิปมัน'

ภายหลังผมก็รู้คำตอบในที่สุด

ไต่เตห์หนังเริ่มขึ้นแล้ว แต่ผมไม่มีอารมณ์ไปชื่นชมเลยสักนิด
คนที่ดูหนังในโรงไม่มาก แอร์ก็หนาวสุดๆ ทว่าผมกลับตื่นเต้นจนเหงื่อ
ท่วมหลัง

หนังเริ่มฉาย น่าเสียดายที่เก้าอี้เจสิบแปดยังคงว่างเปล่า

อะไรวะเนี่ย! ไม่มาหรือ แบบนี้ผมก็ไม่ต้องฆ่าคนแล้ว แต่
ค่าแรงสามแสนสองก็หายวับไปกับตาด้วยนะสิ!

เขาติดธุระมาไม่ได้? หรือว่าล้มป่วยเลยมาไม่ได้?

ขณะที่ผมกำลังคาดเดาไปต่างๆ นานาถึงสาเหตุที่เขาไม่ปรากฏตัว
ทันได้นั้น...

"ขอทางหน่อยครับ" เสียงของชายคนหนึ่งดังขึ้น

ผมสะดุ้งโหยงก่อนจะเงยขึ้นมอง แสงไฟมืดเกินไปทำให้มองเห็น
หน้าตาของเขาได้ไม่ชัด เห็นแค่ว่าเขาสวมหมวกปากเปิด หน้าซำ
ยังมีผ้าปิดปากอันเบ้อเริ่ม

"ขอบคุณ"

หลังจากผมขยับให้เขาผ่าน เขาก็นั่งลง ร่างของผมแข็งทื่อ
หัวสมองว่างเปล่า คิดออกแค่ว่าเขา กำลังจะกลายเป็นคนที่โดนผมฆ่าตาย

ภาพยนตร์หาได้หยุดฉายเพราะผู้ชมเข้าโรงช้า มันยังคง
ฉายต่อไปเรื่อยๆ เหลียงเฉาเหว่ยเท่แค่ไหน วรยุทธแข็งแกร่งล้ำเลิศ
แค่ไหน ผมก็ดูแล้วไม่เข้าหัวเลย เอาแต่คิดว่าเมื่อไรจะได้จังหวะฆ่าเขา
เสียที พอฆ่าเสร็จแล้วผมไปทันทีเลยดีไหม

เวลานี้เองความคิดหนึ่งก็ดังก้องขึ้นในสมองของผม

ผมจะฆ่าเขาจริงๆ หรือ เขาก็มีครอบครัว มีเพื่อน ถ้าเขาตายไป
คนเหล่านั้นจะร้องไห้เจ็บปวดเพื่อเขาหรือเปล่า ฆ่าเขาเสียดีๆ แบบนี้
ผมจะโดนจับได้ไหม แล้วจะโดนตั้งข้อหาฆาตกรรมโดยไตร่ตรองไว้ก่อน
และถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตหรือเปล่า

ผมเหงื่อแตกเต็มหน้า หัวใจเต้นแรง ไม่มีกะจิตกะใจเสพหนัง
ของหว่องกาไวเลย

สามแสนสอง...สามแสนสอง...แม่งสามแสนสองนะเว้ย!
ผมสะกดจิตตัวเองไม่หยุด

ลองมานึกๆ ดู ที่จริงทุกคนต่างก็มีราคาของตัวเองทั้งนั้น
ขณะที่ผมมัวละล้าละลังไม่เลิก ภาพยนตร์ก็ดำเนินมาถึง
ฉากที่ยิปมันประลองกับกังเออร์ ดนตรีประกอบและเสียงหมัดเสียงเท้า
ปะทะกันเริ่มดังขึ้น ผมรู้...ได้เวลาแล้ว

ผมล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเตรียมชักปืนออกมา มันเย็นเฉียบ
เหมือนน้ำแข็งแผ่กลิ่นอายแห่งความตายออกมา

จะฆ่าเขาไหม

หรือช่างมันไปดีกว่า?

ฆ่าเขาตายได้สามแสนสอง...

ฆ่าเขาตายอาจโดนข้อหาฆาตกรรมโดยไตร่ตรองไว้ก่อน...

ฆ่าเขาดีไหม

หรือช่างมันเถอะ?

ผมยังคงลังเลและต่อสู้กับจิตใจตัวเองไม่เลิก ฆ่าคนไม่เหมือน
เหยียบแมลงชนิดไหนๆ จริงๆ ด้วย สิ่งที่ต้องใช้คือความกล้า
อย่างใหญ่หลวง

ในตอนสุดท้ายที่เสียงเงาเหว่ยร่วงลงมาจากที่สูงนั่นเอง...

เซฟปิ่นพอกก็ปลดออก ในที่สุดผมก็รวบรวมความกล้าหยิบปิ่นขึ้นมา
เหนียวไกใส่ใต้คางของผู้ชมบนที่นั่งเจสิบแปด!

ชายคนนั้นไม่ตระหนกเลยว่าผมกำลังทำอะไรอยู่ ไม่แน่ว่า
เขาอาจตายไปทั้งอย่างนี้แหละ!

'ปัง!'

...

..

.

"ฮึ๊ๆๆ..."

...

..

.

ทันใดนั้นเสียงหัวเราะน่ารังเกียจของตัวตลกก็ดังมาจากปิ่นพอก
เวอร์เอ๊ย! เกิดอะไรขึ้นวะเนี่ย!

จู่ๆ ผู้ชมบนที่นั่งเจสิบแปดนั้นก็คว่ำมือผมไว้แน่น! ผมตั้งตัวไม่ทัน
สะดุ้งจนเกือบฉีราด!

เขากระซิบข้างหูผมอย่างแผ่วเบาประโยคหนึ่งว่า...

"หลิวเจ๋อเทียน นายนะ...ถูกรับเข้าทำงานแล้ว!"

...

..

.

คำพูดประโยคหนึ่งแวบขึ้นในหัวผม

'เขาเพิ่งดูหนังเรื่องนี้ครั้งแรกหรอ ถ้าเขาเป็น 'คอหนัง' ไหงถึงได้
รอกันหนังจะลาโรงอยู่แล้วเพิ่งมาดู 'ยอดปรมาจารย์ยิปมัน' '

บางทีผมอาจจะช่างสังเกตไม่ใช่ย่อย แต่สุดท้ายก็ยังหลงกลจนได้ ที่แท้ทุกอย่างก็เป็นการ 'จัดฉาก' ทุกอย่างเป็นแค่ 'การทดสอบเพื่อรับเข้าทำงาน' เท่านั้น เป็นแค่การทดสอบเพื่อให้ผมกลายเป็นนักฆ่าที่แท้จริง

คุณโดนหลอกเข้าแล้วหรือครับ ใช่ ขณะเดียวกันผมก็โดนหลอกด้วย

ผมบอกแล้วไม่ใช่หรือไงว่า...

'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

นี่ก็คือการเริ่มต้นของผม

'นายนี้กว่าตัวเองควบคุมทุกอย่างไว้'

'นายก็เป็นแค่ 'เบี้ย' ที่ควบคุมทุกอย่างไว้เท่านั้นแหละ'

บทที่ 1

สงครามจัดอันดับนักฆ่า

Ranking

(1)

นักฆ่า 'ขึ้นทะเบียน' ในฮ่องกงมีทั้งสิ้นสองร้อยหกสิบเจ็ดคน ประชากรฮ่องกงอยู่ที่ราวๆ เจ็ดล้านคน แปลว่าในทุกสองหมื่นหกพัน สองร้อยสิบเจ็ดคนก็จะมีหนึ่งคนที่เป็น...นักฆ่า

ตามกฎหมายที่ว่า 'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้' จึงไม่มีนักฆ่าคนใดเปิดเผยฐานะของตัวเอง พุดง่าย ๆ ก็คือเพื่อนของคุณ สมาชิกในครอบครัว เพื่อนร่วมงาน คนขับแท็กซี่ ตัวแทนขายประกัน อาแปะกวาดพื้น ฯลฯ ต่างก็มีโอกาสเป็นเพื่อนร่วมอาชีพของผมทั้งนั้น ใช่ครับ สถานที่ที่มีพัยค์ซัมมิงกรรชอนนะนอกจากอยู่ในโลกกำลังภายในก็ยังมีอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงด้วย

ขณะเดียวกันก็หมายความว่า 'ป้องกันท่าไหนก็ไม่รอด'

จนถึงตอนนี้ผมก็เพิ่งฆ่าคนไปแค่คนเดียว ฆ่าคนไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ ไม่เหมือนในละครบางเรื่องหรอกนะครับ เราต้องมีแผนงานที่ละเอียดรอบด้าน แนนอนว่างานส่วนนี้เป็นหน้าที่ซึ่งชายกลางคนหมวดเคราเต็มหน้า ที่รับผมเข้าทำงานต้องไปเตรียมการ

ครับ เขาชื่อหูหูหง งานหลักคือเป็นผู้จัดการส่วนตัวของผม นับนิ้วดูแล้วนอกจากวันที่เจอกันในโรงหนัง เขาก็ไม่ได้ออกจากห้องนี้มาเดือนกว่าแล้ว ในชีวิตของเขานอกจากนางเอกหนังเอวีในอินเทอร์เน็ต ก็คือนางเอกหนังเอวีอยู่ดี

ในช่วงหนึ่งเดือนมานี้เขาเจอหน้ามนุษย์แค่สามคนเท่านั้น คือผม ลุงเงินที่เป็นคนส่งอาหารเที่ยง และอีกคนคือเสี่ยวเยียนที่มาส่งอาหารเย็น

นอกจากการวางแผน สิ่งที่สำคัญที่สุดของนักฆ่าก็คือสภาพจิตใจ ถึงแม้เมื่อก่อนผมจะเป็นคนงานดัดเหล็ก เป็นงานที่เคียวกว่าให้ผม

มีได้ก็ไม่มีทางกลายเป็นนักแสดงมืออาชีพได้เป็นอันขาด

ผมฝันร้ายทุกคืน แต่ละคืนก็จะฝันเห็นคนที่ถูกผมฆ่าเป็นฝ่ายมาฆ่าผมแทน ผมมักจะตกใจจนสะดุ้งตื่น เหงื่อเย็นๆ ชุ่มไปทั้งตัว ถึงอย่างนั้นในฐานะชาวฮ่องกงผมก็ยังมีลักษณะเฉพาะตามแบบชาวฮ่องกงอยู่ เพื่อเอาชีวิตรอดแล้วละก็ให้ผมแบ่งไปฆ่าผู้ว่าการผมก็เอา! ผมจำได้ว่าครั้งแรกหลังจากฆ่าคนเสร็จ ตอนเอาเงินสามแสนสองที่ได้ไปใช้หนี้บริษัทไฟแนนซ์ตูมเดียวหมดในใจผมบังเกิดความคิดเพียงสุขภาพและรูปร่างแข็งแรงกำยำ แต่ผมคงกลัวผีขึ้นสมอง หากไม่อาจรับมือกับมารร้ายในใจของตัวเองได้

อาชีพนี้อันตรายโคตร!

หือ? ผมลืมบอกไป ถึงเมื่อก่อนผมจะเป็นคนงานตัดเหล็ก แต่ตั้งแต่เลิกงานโตผมก็รักสวายรักงามมาก บางครั้งบางครั้งก็ยังไปมาสกหน้าและบำรุงผิวกับเพื่อนผมคนที่เป็นเกย์ เวลาที่ทำงานจนทั้งตัวมีแต่เหงื่อเหม็นๆ ก็จะไปอาบน้ำร้อนที่ทำได้! ผมจะไม่ยอมให้ใครเอาคำว่า 'ผู้ชายตัวเหม็น' มานิยามคนงานตัดเหล็ก... นักฆ่าอย่างผมได้หรอกนะ

ทำไมครับ

บางทีผมอาจทำลายภาพลักษณ์ 'นักฆ่า' ในใจของคุณไปแล้ว? ฮุๆ

ดาราคือคน ข้าราชการเป็นคน นักฆ่าก็เป็นคนเหมือนกัน นอกจากช่วงเวลาที่ฆ่าคน ผมก็ไม่มีตรงไหนผิดจากคนทั่วไปแม้แต่คนเดียว! และนี่ก็คือวิถีแห่งการเอาชีวิตรอดของผม ทำนองเดียวกับจิ้งจกเปลี่ยนสีนั้นแหละครับ

ยังไม่เหมือนนักฆ่าเท่าไรก็ยิ่งง่ายที่จะฆ่าคน!

...

..

.

ณ อาคารอุตสาหกรรมกึ่งถึง ห้อง 1104

"เวรเสีย ตารางจัดอันดับของเดือนนี้ออกแล้ว ตอนนี้อยู่ลำดับที่สองร้อยหกสิบหกเอง!" ผมพ่นควันบุหรี่เป็นวง "อาหรง เราต้องคิดวิธีหาลูกค้าใหม่ๆ หน่อยแล้วละ"

"โอ้เว้ย นายกินชีเป็นอาหารหรือไง จะหาถังอะไรจะ ลูกค้าเป็นฝ่ายติดต่อเราเสมอ เราเป็นฝ่ายรอเว้ย!" หูผุหรงเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์พร้อมกับอ่านการ์ตูนไปด้วย

"ฉันว่าต้องเปลี่ยนฉายาของฉันดู ตอนนี้อยู่ชื่อ 'ซาโลว์จือหวัง (ราชันแห่งนักฆ่า)' 'ไม่ค่อยดีดังดูเลย' ผมมองชื่อแรกๆ บนตารางจัดอันดับในจอคอมพิวเตอร์

"โอ้โง่! ไม่เคยมีนักฆ่าที่โฆษณาเปลี่ยนฉายากันหรอก!" หูผุหรงทวาด "ฉายาคือช่องทางเดียวที่ลูกค้าและตัวกลางใช้ติดต่อพวกเรานะเว้ย!"

"กลัวอะไร อยู่ตั้งลำดับสองร้อยหกสิบหกแล้ว" ผมเอ่ยพลางกรอกอักษรจีนอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ "เพ็งจะฆ่าไปคนเดียว ฉันไม่ได้ติดท็อปเท็นซะหน่อย เปลี่ยนทิ้งไปก็ไม่เห็นเป็นไรเลย"

ทันใดนั้นคำถามหนึ่งก็ผุดขึ้นในใจ ลำดับสองร้อยหกสิบเจ็ดที่อุตส่าห์อยู่ต่ำกว่าผมอีกเป็นนักฆ่าแบบไหนกันนะ เขาโหลยโหลยกว่าผมอีกหรือไม่

ผมจิ้มปุ่มเอ็นเทอร์อย่างว่องไว

'การใส่ข้อมูลสำเร็จ เปลี่ยนฉายาเรียบร้อยแล้ว'

ฉายาใหม่ที่คุณเปลี่ยนคือ...

เฟิงอวี่ตัวนางเหริน!

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

ชื่อ-สกุล : หลิวเจ้อเทียน

ฉายา : เฟิงอวี่ตัวนางเหริน (กลางลมฝนคนอาดูร*)

อันดับปัจจุบัน : 266

อาชีพเดิม : คณงานดัดเหล็ก

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : รูปร่างแข็งแกร่งกำยำ ผิวสีแทน รักสวยรักงาม

เจ้าสำอาง มีความสามารถในการสังเกตที่เหนือคนทั่วไป

'สามคำว่าฉันรักเธอ ช่างเขียนยากเย็น
ตอนนี้จะให้ฉันละทิ้งไป ยิ่งยากจะตัดใจ'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622924.html>